

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนิยม โดย ปริญญา ผดุงถิ่น	8
คำนำผู้แปล	11
บทที่ 7 ผ่านรักลึกล้ำจนใจซีดชา	17
บทที่ 8 จิตปฏิบัติจริงตรงายังแปรผัน	35
บทที่ 9 ความโศกเศร้าเดียวดายอันต้องห้าม	51
บทที่ 10 ไหวส้นต์หวนคืนคนมีหวนกลับ	65
บทที่ 11 รักมันตราบชั่วฟ้าดินสลาย	93
บทที่ 12 ปลดอานม้ายามฝูงกาหยังก่อหวอด	145
บทที่ 13 หน้าแยมยิ้มแท้จริงคือขมวด	215
บทส่งท้าย เสียดายวสันต์เยือนเมื่อยามเปลี่ยวร้าง	273
เกี่ยวกับผู้เขียน	316
เกี่ยวกับผู้เขียนฉบับการ์ตูน	317
เกี่ยวกับผู้แปล	318

ไร่วาสนา เพียงอาลัยอดีตโพ้น
อนิจจัง หวันกล้วยดอกชาโรย

ပတ် ၇

ပျံ့နှံ့မှု

အခြေခံ

ปักไฮ สกุลอ้วน

ในห้องโถงใหญ่ บุรุษผู้มีฐานะเป็นบิดาแล้วสองคนได้ออกโรงด้วยตนเอง แบ่งปันความรื่นทิดของการเป็นบิดาคนบนกระดานหมาก

“ ‘หลักวิเคราะห์ทัฬหสูญจื่อ’ กล่าวว่า อันคำว่าจ้าวแผ่นดินนั้น หมายถึงยามศึกอาจพิชิตบ้านเมือง ยามสงบต้องปกป้องดินแดน” ท่านพี่สุนอาจหาญเกินด้านทาน ข้ำขอถอยพลม้าสาม ประสานพลเท้าตั้งรับที่มั่น...” อ้วนเสี้ยวดำเนินแผนกลหมาก “...หากข้ามีบุตรชายที่แก่ล้าวกล้าดังเช่นสุนเซ็ก ข้าก็คงไม่ต้องกังวลดังที่เป็นอยู่”

“สุนจื่อบัญญัติว่า ‘หาใช่ทุกทัฬหที่ต้อกรุก หาใช่ทุกเมืองที่ต้อตี’ พลเกาทัณฑ์ตามหลัง พลม้าคุ้มกัน พลเท้าตั้งกระบวนรูปห่านป่า...” สุนเทียนลูบเคราเบาๆ “...ไปวฟูเก่งกล้าแต่ไร้ปัญญาหน้าซ้าเข้ากันไม่ค่อยได้กับบิดาอย่างข้า พวกเรา...คล้ายกันจนเกินไป จึงไม่ค่อยได้พูดคุยกันดี”

“บางที่...บรรดาบิดาทิ้งหลาย ก็อาจไม่ค่อยมีโอกาสได้พูดคุยกับบุตรชายดี ๆ ก็เป็นได้” อ้วนเสี้ยวเคลือบพลเกาทัณฑ์ “เข้าได้พูดคุยกับลูกสกล ลูกเช็กแล้ว พวกเขาก็มีน้ำอดน้ำหนกับผู้อาวุโสอย่างข้า ไม่น้อย”

“หากว่าข้าไม่ใช่บิดาพวกเขา แต่เป็นเพียงผู้อาวุโส พวกเขา ก็คงดีต่อข้ามากกว่านี้” ชุนเช็กถอยทัพพร้อมทอดถอนใจ “ลูกเช็กเติบโตใหญ่เพียงนี้แล้ว ยังบักใจคิดว่าข้าล้าเอียงรักลูกกวนมากกว่า ข้าหวังนักกว่าวันข้างหน้าพี่น้องจะแตกคอกัน เช่นนั้นสกลเรา...”

อ้วนเสี้ยวนึกถึงบุตรทั้งสามของตน กระทั่งตนเองล้าเอียงรักอ้วนปิงเพียงผู้เดียวยังไม่รู้เรื่องราว วันๆ เอาแต่จมปลักอยู่กับความบันเทิงรำตี๋ม จนอดครวญเสียดำมิได้ ต่อให้วันข้างหน้าพี่น้องแตกหัก พวกเขาก็คงรวมกันก็คงสู้ลูกปิงไม่ได้กระมัง

“ความริษยา บางทีก็กลายเป็นยาตาเพื่อเยี่ยวยาปัญหาความบาดหมางขาดความสามัคคีของครอบครัว” อ้วนเสี้ยวเปลี่ยนจากรับเป็นรุก “สามทัพรวมเป็นหนึ่งเดียว กระบวนค่ายรูปสี่...”

ชุนเทียนเอยชุนเทียน เจาท่านต่างเป็นผู้สืบสกุลมีชื่อ เป็นตงฉิน ปกปักอัน แต่บิดาอย่างเจ้า สั่งสอนไปก็คงได้เพียงบุตรที่เป็นขุนนาง ักดีเยี่ยมตัวเจ้า เดินไปในเส้นทางสายเดียวกัน พบจุดจบจุดเดียวกัน กระมัง...ข้ากลับแตกต่าง ข้าเป็นบิดาที่ไม่ปรารถนาให้บุตรเดินตามรอยลูกปิงของข้า...จะต้องเดินบนเส้นทางที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง กระเรียน กู้อ่องบนเนินดิน ก็ก้อถึงชั้นฟ้า...เมื่อไปถึงรุ่นลูกของเจ้า ได้หล้าก็ตกเป็นของลูกปิงไปแล้ว

“...จนแล้วกระมัง?” อ้วนเสี้ยวส่งยิ้มให้กับชุนเทียน “ท่านพี่ชุน ออมมือแล้ว”

สกุลอ้วน เรือนหลัง

ก่อนนี้เผาสวนชาแล้วทิ้งร้างมาหลายเดือน ต่อมาก็เริ่มปลูกชา ภูเขาใหม่ ว่ากันว่าเดิมที่เขาก็กไม่ได้ตั้งใจเช่นนั้น แต่เมื่อต้นชาต้นแรก โผล่ขึ้นมาจากดินที่ใหม่ก็เยี่ยม ได้ปุ๋ยดินอุดมยิ่งจากซากชา พาให้ ดอกชาที่บานออกมาใหม่ยิ่งงดงามเข้ายวนใจยิ่งขึ้น บ่าวไพร่เห็นเข้า จึงลงมือปลูกขึ้นมาใหม่หลังจากสอบถามอ้วนเสียๆ หมายให้นายน้อยปีงกลับมาแล้วรู้สึกสนิทคุ้นเคย

“นายน้อยปีงล่ะ...” ชุนสกผู้บรรจงแต่งองค์ทรงเครื่องยืนอยู่ข้างสวนบุปผา รั้งบ่าวไพร่ไว้สอบถาม “นายน้อยปีงไหนไม่อยู่ที่สวนบุปผา?” “เขาไปไหนแล้ว?” “เออ...ท่านลองไปดูแถวๆ ห้องครัวดู” “ห้องครัว? นายน้อยปีงนะหรือ...?”

ในห้องครัวสกุลอ้วน

จากวันวานชมบุปผาเด็ดดารา กลับกลายเป็นผู้เก็บตัวคอยปิดใบชา เก็บบ่มผึ่งลม จากบุปผามาสู่ใบชา บรรจงสกัดอัดเป็นชาก้อน หั่นมาเสกพลิกใบแทนดอกชา อ้วนปีงผู้เปลี่ยนเครื่องทรงเป็นผ้าไหม สีขาวเรียบง่ายดูสูงส่งกำลังยืนอยู่นอกห้องครัว ค่อยๆ ตรวจสอบแผ่นชาอัดที่แขวนผึ่งอยู่บนแคร่ด้วยการก้มหน้าสูดดม เมื่อใบชาบ่มได้ที่จนเกาะกันเป็นเนื้อเดียว บังเกิดสีออกแดงพร้อมซงเสฟ อ้วนปีง บรรจุก้อนชาลงภาชนะเครื่องเคลือบอย่างวิจิตรด้วยสีหน้าตั้งอกตั้งใจ ก่อนจะพูดจาเป็นเศษแล้วนำน้ำร้อนในครัวออกมารดลวก

น้ำแรกจากการชงชา อ้วนปีงปฏิบัติตามที่ทำมาตลอด ค่อยๆ ยกขึ้นมือหนึ่งประคองแขนเสื้อ อีกมือเอียงรินออกกราดรดลงพื้นด้วย ท่วงท่าเช่นสรวงดวงวิญญาณ

เสียวฉา...

รวมบทกวีชื่อจริง หมวดเป็ยฟง บทกู่ฟง บันทึกไว้ว่า “ผู้ใด
บ่นว่าชาวนั้นขม? ผู้รู้สว่าหวานกำซาบลิ้น”

“นับแต่ ‘เสินหนง’ ชิมพีชหญ้าเสาะหาสมุนไพโร ผู้คนส่วนใหญ่
นิยมดื่มชาด้วยการเติดใบอ่อนชงแช่น้ำร้อนเสดดื่ม...” ซุนสกเอา
สองมือไพล่หลัง สองตากลอกกลิ้ง ค่อยๆ เดินเข้ามาหาอ้วนบิ่ง
จากด้านหลัง “...แต่วิธีการดื่มชาเยี่ยงนี้ พวกเราชาวกังหนำเอง
ยังไม่เคยลอง ร้ายกาจนัก”

ว่าที่คู่วิวาห์อยู่เบื้องหน้า สดริงมงายที่ไซคตึกว่าขงฉาผู้นี้
หากให้อ้วนบิ่งนึกถึงรวมบทกวีที่เกี่ยวข้องถึงซาแล้ว ย่อมจำได้
ว่า ประโยคที่ต่อท้ายจาก “ผู้ใดบ่นว่าชาวนั้นขม? ผู้รู้สว่าหวาน
กำซาบลิ้น” ก็คือ “แรกวิวาห์ซิดเชื้อ ดั่งพีดจุ่น้อง”

“การดื่มชานั้นริเริ่มโดย ‘เสินหนง’ สืบต่อมายัง ‘หลูโจววง’
ยุคฉีมี ‘เอี้ยนอิง’ ยุคฮั่นมี ‘หยางสง’ ‘สุมาเซียงหยู’...” อ้วนบิ่งไม่ยอม
แม้แต่จะมองซุนสก ยังคงเพ่งสมาธิอยู่กับการชงชา “...ลูกผู้ลากมากดี
ย่อมต้องการละเล่นที่เป็นเรื่องเป็นราวไว้เป็นงานอดิเรกบ้างเพื่อให้
พอแม่ว่างใจ ข้าเป็นคนสั่งให้บ่าวไพร่ทำเครื่องมือเหล่านี้เอง เพียงเพื่อ
ฆ่าเวลา”

“ไม่นะ มันน่าสนใจคืออก” ซุนสกหยิบที่บดชากระเบื้อง
ลายกระเรียนถมทองของอ้วนบิ่งขึ้นมาอย่างถื่อวิสาสะ มือน้อยๆ
เฉียดใส่หลังมือเย็นเฉียบของอ้วนบิ่งอย่างไม่ตั้งใจ “อันนี้ใช้อย่าง
พอจะช่วยสอนข้าได้บ้างหรือไม่?”

แรกวิวาห์ซิดเชื้อ ดั่งพีดจุ่น้อง...เฮอะ ช่างเสียดสีจริงๆ

“...ซงให้ข้าดื่มด้วยได้หรือไม่?” ซุนสกนั่งตรงหน้าอ้วนบิ่ง
ยกถ้วยชาขึ้น ริมฝีปากแดงระเรื่อเผยอเล็กน้อย “พูดถึงการชิมซาแล้ว

เล่าชื่อที่บ้านข้าเคยเอ่ยถึงหลายเรื่องราวใน ‘หัวหยางกว้อจื่อ’* เช่น “โจวอุ๋อู่ของลี้มั่งล้างอึ้งโจ้ว...แหล่งกำเนิดแร่ทองแดง เหล็ก ซาตซาและน้ำผึ้ง...หนึ่งในเครื่องบรรณาการ” อะไรเทือกนั้น แต่ข้าก็ลืมหมดแล้ว ฮึ?”

หากว่าในใจของอ้วนปิงไม่มีขงฉา กับดรุณีสกุลดังที่ไม่ถือตัววางท่าพูดจาขอเลาะเย้ยงี้ ก็สมควรทำให้หัวใจอ้วนปิงเต้นรัวปานวงกระแทกได้โดยง่าย

ที่ว่า...อ้วนปิงได้กลายเป็นคนไร้หัวใจไปแล้ว ไม่มีหัวใจที่จะหวนไหว ไร้หัวใจที่จะรัก และไร้คนที่จะให้รัก

เพียงแต่ซุนสกหาฐ์เรื่องรู้ราวไม่ นางไม่รู้ดอกว่าบุรุษรูปโฉมดงามเบื้องหน้านางผู้นี้ เป็นเพียงศพเดินดินที่ปราศจากหัวใจไปเสียแล้ว

ผู้ใดบ่นว่าชานั่นขม? ซาย่อมขม แต่หัวใจของซุนสกกลับหวานซึ่งนัก

ซากาเดียวกัน กับสองคนที่ร่วมเสพ คนหนึ่งรู้สึกลหวาน อีกคนกลับทั้งขมทั้งฝาด

แรกวิวาท์ซิดเชื้อ หามีส่วนเกี่ยวกับข้าไม่ แรกวิวาท์ซิดเชื้อ...

ความเศร้าสลดพาให้รำพึงถึงอดีตคนรัก อ้วนปิงเหม่อมองซุนสกที่ปล่อยตัวเป็นฝ่ายรุก ในหัวกลับอดไม่ได้ที่จะนึกถึงข้อดีต่างๆ ของขงฉา ถ้าเป็นนางจะไม่เป็นอย่างนี้ หากว่าเป็นเสียขงฉา จะไม่ทำอย่างนั้น...ได้แสงแดดจ้า กลับปรากฏเงาปิศาจพร่างพรายข้างๆ ซุนสกผู้ดงาม ปรากฏเงาสีเทากลุ่มหนึ่งมีฉนวนอยู่ตั้งพวยควัน อ้วนปิงต้องขยี้ตา แต่กลุ่มหมอกเทากลุ่มนั้นก็ยังอยู่ กระนั้นก็ตาม

* ปทานุกรมบันทึกแถบตะวันตกเฉียงใต้ของจีนโบราณ

อ้วนบึ้งหน้าได้ตกใจไม่ กลับรู้สึกอึดใจด้วยซ้ำ

เจ้าอยู่ ที่แท้...เจ้ายังอยู่

อ้วนบึ้งพยายามสะกดอารมณ์ สองตาเบิกขึ้น ก้มหน้าจิบชา เจ้ายังไม่ได้ไปจากซ้ำ ดีเหลือเกิน เสียวฉา...ซ้ำคิดถึงเจ้าจริงๆ ซ้ำดีใจมาก เจ้ารู้หรือไม่...ทุกครั้งที่ดื่มชาเจ้าก็จะอยู่ เจ้าเองก็คงปล่อยวางไม่ได้กระมัง เจ้าหึ่งหวง และซ้ำก็ดีใจที่เจ้าหึ่งหวง เสียวฉา เจ้าสบายดีหรือ? เพราะซ้ำเฝ้าสวนชาไปเจ้าถึงกลายเป็นสีเทาหรือ? หรือเพราะนี่คือสีสันของวิญญาณ...

นับแต่รู้ข่าวว่าบิดาตอบรับหมายวิวาห์ ชุนสกกก็รีบเร่งให้บิดาพามาชมดูว่าที่เจ้าบ่าวในอนาคต เพียงเห็นอ้วนบึ้งครั้งแรกเท่านั้น นางก็ลุ่มหลงในความหล่อเหลาเย็นชาของเขาอย่างสิ้นเชิง ในสายตาของนางนั้นทั้งหมดล้วนลึกกลับและดั่งงาม กระทั่งความไม่ใส่ใจของเขา ความเฉยเมยของเขา กระทั่งความมุ่งมั่นอาลัยรักที่เขามีต่อขงฉานนั้น นางก็ล้วนชื่นชอบ ในสายตาของนางนั้น เขาเป็นบุรุษผู้ตั้งมั่นในรักแท้ฉลาด ภูมิฐาน มีการศึกษา ทั้งยังหนุ่มแน่นมีอนาคต นางไม่เคยจินตนาการมาก่อนว่าสามีในอนาคตจะเป็นบุรุษเช่นไร เพียงหวังอย่างเดียวว่าอย่าได้เป็นคนหยาบกร้านเกียจคร้านอย่างชุนเช็กผู้พี่ ดังนั้นเมื่อนางได้พบอ้วนบึ้ง บุรุษที่มีกลิ่นอายแตกต่างจากชุนเช็กอย่างสิ้นเชิงผู้นี้ นางย่อมหมดปัญญาต้านทาน

คุณหนูสกุลดังที่ได้รับการประคบประหงม คຸ້นเคยกับการถูกเอาใจ และไม่เคยขาดแคลนสิ่งใดมาแต่เด็กอย่างนาง เมื่อประสบพบกับบุรุษที่มียอมจับจองนางตรงๆ บุรุษที่มีแต่ความเย็นชาให้นางก็ถลันตามลุ่มหลงลึกซึ้งเสียยิ่งกว่าบรรดาบุรุษที่ยอมสยบต่อชายกระโปรงนางโดยง่ายตายด้วยซ้ำ

ดังเช่นสีหน้าที่อ้วนปึงก้มหน้ารำลึกถึงขงฉา ในสายตาของ
ซุนสกกแล้ว กลับเข้าใจไปว่าเป็นภาพของผู้ที่เข้าถึงในสัมผัสรักที่
สื่อถึงกันของนาง เขาสมควรจะลุ่มหลงด้วยรอยยิ้มหวานของข้าเมื่อครู่
จนเอาแต่ก้มหน้าไม่พุดจากระมัง? เขาคงกำลังนั่งนึกว่าจะทำอย่างไร
ถึงจะทำลายบรรยากาศขวยเขินนี้เสียที แต่ขณะเดียวกันก็ซาบซึ้ง
กับนาทีที่ทั้งสองต่างเงยบังน้ไว้วาจา จึงได้เอาแต่อมยิ้มไม่เอ่ยปาก
กระมัง เหตุนี้ถึงได้คอยหลบสายตาข้ากระมัง คงใช่แน่...

นี่แหละหนา ความรัก

ต่อมาอ้วนเสี้ยวและซุนเกียนเดินคุยพลางหัวเราะขบขันกัน
เข้ามานั่งเล่นกับทั้งสองสักครู่ จากนั้นอ้วนเสี้ยวทำที่เป็นเรียกอ้วนปึง
ไปนั่งข้างๆ ปล่อยให้ซุนเกียนมีโอกาสนั่งคุยกับบุตรี ไม่นานซุนสกก
ก็เอียงอายนต้องหลบไปอยู่หลังบิดา จนบิดาต้องเรียกให้กลับ
มานั่ง ผู้เป็นบิดาทั้งสองทั้งอ้วนเสี้ยวและซุนเกียนต่างส่งยิ้มให้กัน
ข้างอ้วนเสี้ยวเพ่งมองอ้วนปึงที่แอบยิ้มตามองไปทางซุนสกก ก็เข้าใจ
ไปว่าอ้วนปึงคงปล่อยวางความเจ็บปวดลงได้แล้ว หารู้ไม่ว่าสายตา
ที่อ้วนปึงจับจ้องมองนั้น แท้จริงคือเงาสีเทาที่พัวพันอยู่รอบซุนสกก
ดั่งเงาหมอก ต่อมาทั้งอ้วนเสี้ยวและซุนเกียนอ้างว่ามีธุระขอแยกตัวไป
ก่อนไปยังไหว้วานอ้วนปึงพาซุนสกกไปเดินเล่นชมสถานที่ต่างๆ ในบ้าน
สกุลอ้วน ปล่อยให้ทั้งสองอยู่กันตามลำพัง

พอรู้ว่างานวิวาหได้ช้อยยุติ กลับถึงบ้านสกุลอ้วนก็จะส่งแม่สื่อ
มาสู่ขอ ซุนสกกบังเกิดความมั่นใจ บุคลิกที่ทาก็ยิ่งปล่อยตัวมากขึ้น

“ท่านพี่ปึง...”

ทางสายเล็กที่ก่อขึ้นจากแผ่นศิลาสายเดิมที่เสี้ยวฉาเคย
เดินมาแล้ว ได้ต้นไม้ต้นนี้ขึ้นและนางต่างเคยอิงแอบกันทั้งยังจุมพิตกัน

มาก่อน นางเคยเดินสะดุดเพราะทางหินที่ตะปุ่มตะป่ำ เคยหันมาส่งยิ้มหวานกับข้า เรียกชื่อข้าเบาๆ ด้านหน้าศาลาเบื้องหน้านี้... ไม่ว่าซุนสกผู้งดงาม ปล่อยจริตแห่งสตรีเพศจะมีหน้าตาแตกต่างจากเสี่ยวฉาเพียงไหน แต่ในสายตาของอ้วนปิ่งกลับเห็นนางไม่ใช่นาง

ที่เขาเห็นคือขงฉาที่งดงามเด่นชัดยิ่งกว่าปรากฏตัวคนแล้วคนเล่า พวกนางบ้างกำลังหมุนตัว บ้างส่งยิ้มหันมาหา บ้างจูงมือกันกระโดดโลดเต้น บ้างก้มก้มมือให้อ้วนปิ่งคล้ายจะพูดอะไรด้วย...อีกคนในวัยห้าขวบสีระมัดแกละยังเดินเก้ๆ กังๆ อีกคนวัยสิบสามที่ชอบดูดมือเขาออกวิ่งนำหน้า คนที่อายุสิบหกชอบทัดดอกซาไว้กับหูข้างขวายามเยื้องย่างท่วงท่าเริ่มดูอ่อนแอั่นเชื่องช้า คนที่อายุสิบเก้างามเต็มวัยตรูณ หันมาไปรอยยิ้มแทนการหัวเราะเสียดัง แล้วยังมีอายุยี่สิบใกล้จะมาเป็นภรรยา นางผู้มีแววตานุ่มนวลสันติผู้นั้น...

เพียงหญ้าไหวเอนก็สะกิดหัวใจ

ยิ่งตระหนักรู้ชัดว่าโลกหล้าในยามนี้ไม่มีขงฉาดำรงอยู่อีกแล้ว สรรพสิ่งเบื้องหน้าก็ยิ่งพาให้ปวดแปลบใจ

รู้ซึ่งในชาตินี้ แต่ไม่รู้จะได้พบเจ้าอีกในชาติไหน...

“ท่านพี่ปิ่ง” ซุนสกพูดไปก่อนวัน กลับพบว่าอ้วนปิ่งยังคงก้มหน้าหรือตาไม่พูดจา แววตาบังเกิดคลื่นเป็นระลอก บางครั้งก็คล้ายผลึกแก้วสีเสื่อมจาง จิตใจลอยละล่องไม่อยู่กับตัว ซุนสกไม่เคยเข้าใจบุรุษผู้นี้เลยว่าโฉนแหววตาของเขาถึงได้มีความเลือนลอยไม่แยแสเล็กๆ ที่ยากจะอธิบายแผ่อยู่เสมอ นางมักไม่อาจเข้าถึงดวงตาที่มองทะลุแจ้งผู้คนและสรรพสิ่งของเขา จนเข้าถึงเขาอีกคนในอีกโลกหนึ่งของเขาที่ให้ความสำคัญยิ่งกว่าโลกจริง ณ เวลานั้น

มันเป็นโลกที่มีเพียงเขาผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าออกได้ตลอดเวลา

โลกใบนั้นของเขา ส่วนลึกของโลกที่เต็มไปด้วยมวลหมู่บุปผา
ของเขา จะมีเงาร่างอันอันสายหนึ่งเสมอ

“ท่านพีปัง ท่าน...” ชุนสกเดินมายืนอยู่เบื้องหน้าอ้วนปิง โบกมือ
ของนางหน้าไบหน้าของเขา ตอนแรกอ้วนปิงก็เพียงนิ้วหน้าเบนศีรษะ
คล้ายรำคาญที่นางขวางสิ่งที่เขาเฝ้าติดตามมองหาอยู่ตลอด ต่อมา
ก็ได้สติ สุดท้ายก็คว้าข้อมือนางแน่น พุดย้าที่ละคำว่า

“...อย่า...ได้...เรียก...ข้า...ว่า...ท่าน...พี...ปัง” แวดตาที่เคย
สงบดุจผิวน้ำของอ้วนปิง มีชั่วขณะหนึ่งฉายแววหึงวมเกรี้ยวออกมา
เพียงพริบตา

คำเรียกขานนี้...มีเพียงผู้เดียวในโลกนี้ที่มีสิทธิ์ใช้เรียกข้า

แต่นางได้ตายไปแล้ว

ซุนสกเป็นสตรีที่โง่เขลา หาใช่เป็นเพราะนางมาพบเจอกับบุรุษที่ไม่ได้รักนาง แต่เพราะนางรู้ทั้งรู้ว่าบุรุษผู้นี้ไม่ได้รักนาง แต่นางก็ยังคงหลอกตนเอง ยังคงหลงรักบุรุษที่สุดท้ายก็ยังคงไม่รักนางผู้นี้

สตรีไม่กลัวที่จะโง่เขลา และไม่กลัวที่จะรักผิดคน ที่กลัวคือรู้ทั้งรู้ว่าตนเองโง่แล้วก็ยังคงโง่ต่อไป รู้ทั้งรู้ว่าทำผิดอยู่แต่ก็ยังหาเหตุผลมาอมให้ตนเองทำผิดต่อไป

จุดด้อยอันเป็นจุดตายของสตรีโง่เขลา คือ ให้อภัยกับบุรุษเลวที่ไม่รักนาง ก็ยังคงนึกมโนเอาเองว่าจะมีวันที่สามารถเปลี่ยนแปลงเขาได้ สุดท้าย ผู้ที่ถูกเปลี่ยนแปลงก็มีเพียงตัวนางเองเท่านั้น

...อี๋อึม ถูกแล้ว เปลี่ยนไปเป็นคนโง่

ความคล้ายคลึง กระทั่งเหมือนกัน ไม่ได้แปลว่ามันจะกลายเป็นความรักได้

อ้วนปิ่งลุ่มหลง ซุนสกเองก็ลุ่มหลง เพียงแต่พวกเขาต่างก็ไม่ได้ลุ่มหลงซึ่งกันและกัน แค่ต่างเป็นบุรุษสตรีที่ตกอยู่ในความลุ่มหลงเท่านั้น

อ้วนปิ่งลุ่มหลงขงฉา ซุนสกกลับลุ่มหลงอ้วนปิ่ง เพราะความลุ่มหลง ทำให้ซุนสกเข้าใจอ้วนปิ่ง รู้ถึงความโง่มกมายของเขา ความลุ่มหลงเลือนลอยของเขา ความรู้สึกที่เหมือนรอบข้างไร้ผู้คนจนไม่เป็นตัวของตัวเองของเขา...

เพราะความมกมายลุ่มหลง อ้วนปิ่งจึงอนุญาตให้นางมาอยู่ในตำแหน่งที่ยังมีระยะห่าง ไม่กีดกันนางให้ห่างออกไป นั่นเพราะว่านางเป็นเพียงผู้เดียวในโลกที่รู้ว่าเขารักขงฉามากมายเพียงไหน...

สกุลชุน เรือนหลัง ใต้ต้นจิวแดง ชุนสกเอามือกุมอาภรณ์
ที่ปลดเปลื้องแล้วสวมขึ้นใหม่จนแน่น พลังกัมหน้ำพยายามสะกด
น้ำตา

สายตานางยังจับจ้องอ้วนปิงที่ลนลานจากไป จากไปโดยทิ้งนาง
ไว้อย่างเลือดเย็น ความเชื่อมั่นถูกทำลาย ใครร่ำไห้แต่ไร้น้ำตา เพียง
หวังจะเสาะหาหลุมสักหลุมบนดินที่จะมุดหนี หรือตายให้รู้แล้วรู้รอด
นางร่ำไห้ ไม่ใช่เพราะถูกอ้วนปิงล่วงละเมิด ที่นางรอดคือรอดวันที่
เขาไม่ใช่เขา ไม่เป็นเขาที่สูงส่งไม่ติดดินอย่างที่เป็นอย่าง รอคอยเขา
กลับมาเป็นบุรุษธรรมดา ปฏิบัติต่อนางเยี่ยงบุรุษธรรมดา

ต่อให้บุรุษจะรักสตรีผู้หนึ่งเพียงไหนก็มักจะขีดขาคใจจางไปตาม
วันเวลา แรกเริ่มอาจรักอาจคาดหวังทั้งกายและใจ พอนานเข้าก็
จะเหลือเพียงคาดหวังทางใจ แต่กายมิได้คาดหวังอีกต่อไปแล้ว

ขอเพียงเป็นคน ก็ไม่พันกิเลสตัณหา ให้อ้วนปิงฉลาดเหนือล้ำ
เพียงไหน ก็หนีไม่พ้นการเป็นบุรุษที่กำลังเลือดลมพลุ่งพล่าน ขอเพียง
เป็นบุรุษก็ย่อมมีความใคร่ มีความอยากรู้ โดยเฉพาะ...กับวัยของเขา
ในยามนี้

ดังนั้นเหตุที่นางร่ำไห้ ก็เพราะสุดท้ายแล้วอ้วนปิงก็ยังคงไม่ยอม
แตะต้องนาง

ที่จริงเพราะปฏิภริยาตามธรรมชาติ ความอยากรู้อยากเห็น
ในสิ่งนี้ยังคงผลักดันให้อ้วนปิงคิดแตะต้องนางในที่สุด เพียงแต่
เมื่อเขาได้เห็นเรือนร่างที่ค่อนข้างจะเต็มสาวของชุนสกเข้า ไม่ว่าจะ
ทรวงอกนึ่มนวลที่เริ่มชูขึ้น กับความเรียบเนียนและหลิบนางของ
ช่วงล่าง...เขาก็กลับอึ้งไป

จนถึงเป็นเช่นนี้? เสียวฉา...เสียวฉาไม่ได้เป็นอย่างนี้นี่นา

อ้วนปิ้งยังจำได้ วันที่อยู่ด้วยกันกับนางในกระท่อมร้างกลางหิมะ
สิ่งที่เขาเห็น คือเรือนร่างเนียนนุ่มกระจ่างดังตัวมิ่งหิมะ...แล้วมันเป็น
อะไร?

อ้วนปิ้งจำก็แต่เรือนร่างของขงฉาในวัยที่ยังเป็นครุณีน้อยที่ยัง
ไม่ปรากฏเพศสภาพที่ชัดเจน ปลายนิ้วของเขาก็จดจำแต่รสสัมผัสกาย
เด็กสาวบริสุทธิ์ของขงฉา สำหรับเขาแล้ว นั่นต่างหากที่เป็นร่างกาย
ของอิสตรี เช่นนั้นจึงจะสมบูรณ์แบบ เขาจึงไม่มีทางรับได้กับร่าง
เปลือยเปล่าของขุนสกลผู้เริ่มจะเต็มสาวที่ปรากฏอย่างกะทันหันตรงๆ
แม้กระทั่งกลิ่นกายสาวอันเฝ้ายวนที่โชยมาก็รู้สึกว่ารุนแรงเกินไป
อายตนะสัมผัสเข้มข้นสะท้อนทรวงจนอ้วนปิ้งบังเกิดความรู้สึกถึงบาป
และความละอาย ต้องตกใจจนลุกขึ้น จากนั้นอาการอยากอาเจียน
รุนแรงประดังขึ้นมาจากส่วนลึกใต้ท้องน้อยตรงขึ้นมายังลำคอ แทนที่
ความพลุ่งพล่านประดังของโลหิต...

อ้วนปิ้งไม่เคยลืมความหยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเอง ต่อให้ตกอยู่
ใต้สถานการณ์เช่นนี้ เขาก็ยังคงพยายามเอามืออุดปากไว้ ก้มหน้า
ก้มตาโค้งคำนับกล่าวขออภัย จากนั้นค่อยรีบบึ่งวิ่งจากไป

เพราะบุปผาดอกตูมอันสมบูรณ์แบบในความทรงจำดอกนั้น
ทำให้เขารั้งอาซาก่อนริมผา ลีหลบด้วยความแตกตื่น

ล้าลี้จากดอกจิวแดงเกาะกับใบหน้าที่ยังนองด้วยน้ำตาของ
ขงฉา การเป็นสตรีผู้หนึ่ง นางไม่ถือสาที่ทำตัวต้ำซ้ำ ต่อให้ต่ำจนจมดิน
กระทั่งตนเองยังรู้สึกว่าต่ำทรมานเกินนางก็ไม่ถือสา ขอเพียงทำให้เขา
รักซ้ำได้ ให้ต่ำทรมานกว่านี้ซ้ำก็ยินยอม

ขุนสกลรัดสายรัดจนแน่น ปาดน้ำตาด้วยฝ่ามืออย่างดุตันกระทั่ง
สองแก้มแดงซ้ำ จากนั้นเงยหน้าขึ้นสูดลมหายใจอย่างแรง

กระเรียนหาใช้วิหคสามัญ คึดจับกระเรียน ย่อมต้องอาศัย
ทั้งดวงและความอดทนมากสักนิด

อ้วนปิ้งชมชอบขงฉา เป็นความชมชอบที่ไม่จำเป็นต้องคืน
ส่วนซุนสกชมชอบอ้วนปิ้ง กลับยิ่งคืนนยิ่งชมชอบ

ซุนสกระบายความอับอายน้อยเนื้อต่ำใจทั้งมวลในตัวออกไป
หมดสิ้น โปริยยิ้มเข้มแข็งแต่อ่อนหวานใฝ่เงาไม่ว่างเปล่าไร้ผู้คน
ก่อนสาวเท้ารีบก้าวตามไปยังทิศทางที่อ้วนปิ้งหายไป ซุนสกไม่รู้ตัวว่า
ยามที่นางวิ่งตะบึงทวนลมไปนั้น ล่าลีครึ่งก้อนที่ติดศีรษะอยู่ได้โยบบิน
ขึ้นพ้นไปจากคราบเหงื่อบนตัวนาง

ล่าลีไม่ใช่เมฆ คล้ายเมฆแต่ไม่ใช่ อย่างไรเสียก็มีอากาศลอยสูง
ค้างฟ้า ฟ้าจะกว้างสีครามเพียงไหน ก็ไม่มีส่วนสำหรับมัน

แต่ต้นจวบ นางเองก็เป็นเพียงสาวกผู้ม गयाไร้เดียงสาในรัก
เท่านั้น

ขุณสกเชื่อมาตลอดว่า ขอเพียงเขาเบิกบานใจ
ตัวนางเองจะเบิกบานใจหรือไม่ หากสำคัญไม่

อ้วนปิ้งกลับยึดมั่นเสมอมา ว่าหากมีไข้ชงฉา
อิสตรีนางใด ล้วนไม่สำคัญ

...และหากจำเป็นต้องทะนุถนอมไม่